

DETRIJARHAT

Kada smo mi bili mali, deca nisu smela da sede za stolom za odrasle kada se ručalo.
Imali smo svoje mesto gde smo jeli.
Ja sam sedeo na drvenim škalinama iza dedovih leđa.
Baba ili ujna su mi donosili hranu.
Najveća slast je bila kada bi se ded okrenuo i ubacio neko najbolje parče.
Ili kada bi u rakijsku čašu usuo naše vino.

Tek pred školu sam počeo da sedim za stolom.
Bio sam nagrađen za marljivost i zrelost.
Imao sam mesto do deda.
Odmah sa njegove leve strane.

Nisam smeo sam da se poslužujem.
Nisam ništa pričao.
Samo sam slušao i učio.
Divio se pameti tih dinarskih gorštaka.

Kada smo mi bili mali, čast nam je bila da poslužujemo starije.
Uoči ručka odlazio sam na Točak i donosio u pletenoj domižani hladnu vodu za deda.
Imali smo vodu u kući, ali znao sam da ded voli baš tu hladnu vodu.
Odlazio sam dva kilometra peške ili na magarcu.
Niko me nije terao da to radim.
Smatrao sam da je to moja obaveza za svu ljubav koju sam dobijao.

Kada smo mi bili mali učili su nas da pomažemo starijima i da im se prvi javljamo.
Ako neko stariji nosi nešto u ruci, prilazili smo i uzimali da bismo mu pomogli.
Sramota je bilo da idemo kraj starije osobe mašući rukama.

Kada smo mi bili mali nismo smeli da se uplicemo u razgovore odraslih.
Slušali smo i čekali da nas oni nešto pitaju.
Počastvovani smo bili ako bi nas neko nešto upitao.

Kada smo mi bili mali, deca su odrastala na ulicama, livadama i šumama.
Leti smo uveče ulazili u kuću da prespavamo.
Odrasli nisu imali vremena da se bave nama.
Ako bismo morali bolesni da ostanemo da ležimo u krevetu, stideli smo se što smetamo starijima.

Kada smo mi bili mali niko nije brinuo za naša dečija prava.
Nevaljalu decu su svi mogli da lemaju.

Roditelji, rodbina, komšije, učiteljica, nastavnici i naš milicajac Brko.
Koji je bio najbolji, jer je deci samo vukao uši.

Kada smo mi bili mali, deca su morala odmah da se uključuju u život.
Čuvali smo stoku, kopali, kupili seno, dodavali ciglu na građevini,
prali sudove, sekli drva, vodili konja u oranju, sedeli na drljači,
upravljali konjskom zapregom...
Morali smo da radimo i da budemo od koristi porodici.
Loptu smo igrali ili predveče ili nedeljom.

Kada smo mi bili mali niko nas nije čuvao.
Ostajali smo sami u kući.
Često sa mlađom braćom i sestrama.
Tako su najstarija deca u porodici najbrže odrastala.

Kada smo mi bili mali morali smo da jedemo šta se stavi na sto.
Niko nam nije ispunjavao nikakve želje.
Nije se spremala odvojena hrana za nas.
Ako nam se nešto nije jelo, odlazili smo gladni u krevet.
„Poljubi pa ostavi!“ govorili su naši stari.
Hrana se ljubila u znak poštovanja.

Kada smo mi bili mali hrana se nije bacala.
Ostacima smo hranili svinje.
„Jedi, jedi, svejedno ćemo prasadima baciti“

Kada smo mi bili mali niko od nas nije znao šta rade naši roditelji.
Znali smo samo da rade.
O primanjima roditelja niko nije ništa govorio.
Živeli smo spokojno u svom odrastanju.

Kada smo mi bili mali svet je bio drugačiji.
Danas se sve promenilo.
Iz korena.

Deca su postala gospodari porodica.
Sve je podređeno deci i deci mora sve da se ugodi.
Dobri roditelji su oni koji sve mogu da ispune svojoj deci.
Granice više ne postoje. Odnosno, granica je stpljenje roditelja.

Deca prva sedaju za sto, biraju šta će da jedu.
Ako im se ne sviđa hrana, majke spremaju novo jelo.

Očevi služe kao kanta za đubre.
Šteta je da se spremljena hrana baci.

Deca vode glavnu reč o svemu.
Deca pričaju. Ne zatvaraju usta.
Roditelji slušaju i dive se pameti svoje dece.
Pameti koja je pokupljena sa interneta.

Deca ne smeju da se tuku.
Deca su dobila zakon o sigurnoj zaštiti.
Štiti ih država od roditelja.
Poruka je jasna – deca pripadaju totaliranoj državi.

Tinejdžeri mogu da sakriju svoj zdravstveni karton.
Roditeljima ne moraju da ga pokazuju.
Savete mogu da dobiju od profesionalnih zaštitnika dece.
Koji više brinu o deci od roditelja.

Tako je roditeljska ljubav postala suvišna.
Deca se uče da im roditelji nisu ni potrebni.
Samo kao muzička kutija za ispunjavanje želja.
Loši roditelji ne ispunjavaju želju svoje dece.
To je muzička kutija koja se pokvarila.

Dede i bake su u službi razmažene dece.
Bake jedva ustaju od stola da deci donese vodu.
Dede su ponosnije, oni samo nose torbe do škole.
Majke i očevi su sluge u bahatog gospodara.

Nevaspitana deca maltertiraju učiteljice i nastavnike.
I niko im ništa ne može.
Biti nevaspitan je – IN!
Roditelji to opravdavaju kao dečija posla.
Nema više milicajca Brke da im izvuče uši.
Dečija prava su iznad svih autoriteta.
Tako još više kvarimo nevaspitanu decu.

Dečija industrija je podređena nevaspitanosti deci.
Zarađuje se na manipulaciji decom.
Nameću se trendovi koji moraju da se prate.

Gubitnici ne mogu da prate trendove i deca odbacuju takve roditelje.
Potrošačko društvo guta nevaspitanu decu.

Uspeh deteta nije u pokazanoj ljubavi prema roditeljima i zajednici.
Nije u znanju, radnim navikama i preuzetim obavezama.
Uspeh deteta meri se količinom robe koju mora da konzumira.

Tako deca postaju ovisnici od potrošačkog društva.
Stvara se iluzija slobode.
Svi, navodno, mogu da rade šta hoće i nikome ne odgovaraju.
Deca postaju hirovita i sebična.
Sve hoće odjednom za sebe.
Sve sama da progutaju.
Ne znaju da pruže, nego samo uzimaju.

Postaju pasivna u tom svom hiru.
Očekuju da im se sve pruži, umesto da sami pronalaze.
Otuda postaju hronično nezadovoljna i nespremna za život.
Nespobna su da budu deo zajednice.
Tako se uvećavaju konflikti unutar same zajednice.

Roditelji prave veliku grešku u vaspitavanju dece.
Umesto da nauče decu da rađaju ljubav, oni ih svojom ljubavi prave nesposobnim.
Roditelji nisu svojina dece.
Depresija nastaje kada deca to shvate.

Između porodice i spoljnog sveta razlika je u dobijanju pažnje.
Porodica sve daje detetu, dok mu društvo sve uzima.
Deca nemaju čvrstinu da tu različitost nose.
Ukoliko ih na vreme roditelji ne pripreme za život, postoji opasnost da se izgube.
Zalutaju i ne mogu da se snađu. Ne mogu da pronađu put izbavljenja.

Kako će takva deca da odgajaju svoju decu?
Koko će deca koja nisu odrasla da vaspitavaju nova pokolenja?

Nikada roditeljima nije bilo teže da vaspitaju decu.
Nikada veći totalitarizam nije bio u društvu.
Veliki Brat sve kontroliše i diktira.
Živimo u Hakslijevom Vrlom novom svetu.
Deca više ne pripadaju roditeljima, nego su imovina Velikog Brata.

Otuda nalog Velikog Brata da se ukinu etikete MAMA i TATA.
Umesto zastarelih etiketa, upotrebljava se nova etiketa.
Roditelj 1 i Roditelj 2.
Uvodi se i Roditelj 3. Tako istopolni postaju roditelji.
To su sve prelazna rešenja do potpunog ukidanja roditeljstva.
Deca će se praviti u epruvetama i neće imati ime.
Samo šifru epruvete.

HY12RF se neće zaljubiti u UV38TZ.
Nema ljubavi između šifara.

Pogrešan smer kretanja civilizacije mora se završiti u epruvetama.
Čovečanstvo mora da se odbrani od programiranog samoubistva.

Kako?

Ukidanjem detrijarhata!
To je prevara čovečanstva.
Deca ne mogu da upravljaju svetom!
Deca moraju da odrastaju.

Roditelji, tate i mame,
Ne dajte svoju decu!
Vaspitavajte sami svoju decu!
Udružujte se!
Povezujte se u zajednicu roditelja!

Društvo je u rasulu.
Veliki Brat je zlonameran.

Pomozite deci da odrastu.
Budite uz svoju decu!
Učite ih, brinite, vežbajte sa njima i branite ih od manipulacija.

Pustite ih da stvaraju svoje igre.

Igra je sloboda.

Budite strogi, ali pravični.
Kažnjavajte ih kada su to zaslužili.
Razgovarajte i planirajte.
Držite reč.

Prenesite na decu svoja znanja.
I pametna iskustva.
Ne ponavljajte gluposti starijih generacija.
Naša deca moraju da budu bolja od nas.

To je jedini način da se suprotstavimo propasti čovečanstva.
Jedini način da sami vaspitamo svoju decu.
Koja će vaspitaviti svoju decu.
A njihova deca vaspitaće nova pokolenja.
I tako trajemo.
Uprkos svima.